

Hlavní námitky stížnosti jsou zbudovány na právním názoru, že na hypoteční pohledávku, o kterou jde, se zřetelem na ustanovení čl. 1 a 2 úmluvy z 18. června 1924 se článek IX úmluvy z 29. května 1925 nevztahuje. Nesprávnost tohoto právního názoru byla však prokázána výše a jsou proto námitky zbudované na tomto nesprávném právním názoru neodůvodněné.

Zákonností nař. rozhodnutí nemůže otrásti námitka, že hypoteční pohledávka, o kterou běží, se k úhradě technických rezerv ve smyslu čl. IX úmluvy č. 34/1927 Sb. vůbec nehodí proto, že 26. února 1919 a ještě dlouho po tom až do května 1923 byla pojištěna nejen na nemovitostech československých, nýbrž i rakouských, neboť touto námitkou není vyvrácen předpoklad, který podle zákona jest jedině rozhodný, že zmíněná hypoteční pohledávka byla dne 26. února 1919 zajištěna na nemovitostech československých. Je lhostejno, že byla zajištěna také na nemovitostech rakouských.

Se stížností sluší souhlasiti v tom, že sporná hypoteční pohledávka nebyla dosud pravoplatně věnována na úhradu technických rezerv ve smyslu čl. IX úmluvy č. 34/1927 Sb., poněvadž nadzástavní právo nebylo dosud knihovně vtěleno. Než tato skutečnost nemůže nic změnit na zákonnosti rozhodnutí vzatého stížností v odpor, jehož obsahem — jak výše bylo již uvedeno — jest, že min. vnitra jako československý dozorčí úřad nad pojišťovnami **z á v a z n ě p ř i j í m á** hypoteční pohledávku, o kterou jde, k úhradě technických rezerv pro československý stav pojištění pojišťovací společnosti »Kotva«.

Konečně se ve stížnosti vytýká, že min. vnitra nař. rozhodnutím porušilo zákon a zásady řádného řízení, přijavši od pojišťovny »Kotva«, resp. její zdejší reprezentace, záruční prohlášení, jež je nezpůsobilé nahraditi kteroukoli z majetkových hodnot taxativně uvedených v čl. IX úmluvy č. 34/1927 Sb. Než přijetím tohoto prohlášení nemohlo se min. vnitra dotknouti nějakých práv st-lových a je proto i tato námitka neodůvodněná.

Č. 12.613.

Horní právo. — Řízení správní: Na výkon dozorčí moci báňských úřadů podle § 26 zákona č. 144/1920 Sb. není právního nároku.

(Nález ze 4. listopadu 1936 č. 15.877/36.)

Prejudikatura: Boh. A 7384/28.

V ě c: Jan W. v Dobroslavicích (adv. Dr. František Králíček z Moravské Ostravy) proti rozh. báň. hejtmanství v Brně z 5. dubna 1934 (za žal. úřad vrch. rada báň. hejtmanství v Brně Dr. František Bousek) o usnesení závodní rady o přidělu závodních bytů.

V ý r o k: S t í ž n o s t s e z a m í t á p r o b e z d ů v o d n o s t.

D ů v o d y: Ve schůzi dobročinné sekce jámy Trojice, jež je majetkem st-lovým, kterážto schůze se konala 20. srpna 1932, nesouhlasili přítomní členové závodní rady s návrhem zástupců závodní správy

o novém obsazení uprázdněného bytu po dělníku Aloisi R. Závodní rada usnesla se pak ve své schůzi 3. září 1932 přidělit dva uprázdněné byty dělníkům, závodní radou určeným. St-I požádal podáním svého ředitelství z 9. srpna 1933 báň. rev. úřad v Moravské Ostravě, aby zmíněné usnesení závodní rady ve smyslu § 26 zákona č. 144/1920 Sb. zastavil jako zákonu se příčí, a odůvodňoval tuto žádost tím, že byty, o které jde, jsou v domech, jež nejsou trvale věnovány ubytování horníků nebo jinému dobročinnému účelu, a kromě toho, že závodní rada není oprávněna o své újmě přidělovati závodní byty, ježto to náleží dobročinnému výboru, ve kterém při rovnosti hlasů zástupců správy a závodní rady rozhodnuto bylo hlasem předsedy, povolaného k tomu ve smyslu § 13 zákona č. 144/1920 Sb.

Báň. rev. úřad výměrem ze 17. srpna 1933 shora citované usnesení závodní rady uznal protizákonným a podle § 26 zákona č. 144/1920 Sb. je zastavil, při čemž uvedl, že domy, ve kterých jsou uprázdněné byty, byly zřízeny z prostředků závodních, o takovémto dobročinném zařízení náleží však činiti dispoice podle § 2 odst. 7 zákona č. 144/1920 Sb. zvláštnímu paritnímu výboru, nikoli však samotné závodní radě.

Na odvolání závodní rady zrušilo však báň. hejtmanství v Brně nař. rozhodnutím napadený výměr báň. rev. úřadu jako neodůvodněný.

Soud uvažoval a stížnosti podané na toto rozhodnutí takto:

Žal. úřad zrušil rozhodnutí báň. rev. úřadu jednak pro jeho nepříslušnost, jednak z důvodů věcných. Z vyličení děje je patrné, že v podstatě šlo tu o odepření dozorčího zakročení podle § 26 zákona č. 144/1920 Sb., neboť není podstatného rozdílu mezi případem, kdy dozorčí úřad svůj zákrok odepře, a případem, kdy úřad dozorčímu úřadu nadřízený, rozhodnutí vydané k podnětu určité strany u výkonu dozorčí pravomoci zruší.

Nss chrání však podle § 2 zákona o ss jen subjektivní práva st-lů. Musí si tedy soud položit nejprve otázku, zda st-I má právní nárok na výkon dozorčí moci báň. úřadů podle § 26 cit. zákona. Sedes materiae je tedy v ustanovení tohoto paragrafu.

Z podstaty oficiosního dozoru plyne, že stranám na výkon dozorčí pravomoci nárok nepřísluší. To je zásada, která je v judikatuře tohoto soudu důsledně zachovávána a také obecně uznávána. Aby bylo lze nárok na výkon dozorčí pravomoci konstruovati, musil by zákon, o který in concreto jde, poskytnouti pro konstrukci tohoto nároku dostatečnou oporu. Této opory však soud nemohl nalézt v § 26 zákona č. 144/1920 Sb.

Nelze ji hledati ani v tom, že dozorčí zakročení oproti nezákonným usnesením závodní rady je dozorčímu úřadu imperativně uloženo. Neboť z této povinnosti úřadu, jež jest objektivní povahy, nikterak neplyne subjektivní právo nějakého interesenta na výkon dozoru. Ani z odvolacího práva závodní rady proti dozorčímu výroku, zastavujícímu její usnesení, kteréžto odvolací právo je zákonem výslovně přiznáno, nedá se nic vyvoditi pro jiného interesenta, kdyžť opravný prostředek závodní rady proti dozorčímu aktu vůči ní vydanému rozumí se sám sebou. Mluví-li zákon přes to výslovně o opravném prostředku, přizná-

vaje jej jediné závodní radě, postavené pod dozor báň. úřadů, nasvědčuje to tomu, že dozorčí moc podle § 26 cit. zákona je pravomocí ryze dozorčí a že nelze v ní hledati příslušnost k rozhodování sporu mezi závodní radou a jiným subjektem, zejména správou závodu.

Soud tento již opětovně přiklonil se k názoru, že příslušnost báň. úřadů podle § 26 zákona č. 144/1920 Sb. má povahu ryze dozorčí (srov. nález Boh. A 7384/28 a nálezy tam citované), a nevidí žádného přesvědčivého důvodu, který by jej pohnul ke změně tohoto právního názoru. Dovolával-li se právní zástupce st-lův při veřejném ústním líčení zdejšího nálezu Boh. F 5512/30, učinil tak neprávem, ježto v cit. nálezu je naopak vyslovena stejná zásada, že totiž na výkon dozorčí pravomoci stranám právní nárok nepřísluší. Další obrát v nálezu, na který právní zástupce st-lův klade důraz, že dozorčí zákrok může zasáhnouti do subjektivních práv strany, týká se případu, kdy dozorčí zákrok jest obrácen proti straně, která z rozhodnutí správního úřadu, vydaného v řádném procesu správním, nabyla práva, čehož však v daném případě ovšem není.

Nelze-li však přiznati st-li právní nárok na výkon dozorčí moci, pak musí býti stížnost, jež je namířena na rozhodnutí úřadu, jímž výkon dozoru byl odepřen, čemuž, jak shora bylo řečeno, rovná se zrušení dozorčího zákroku, vydaného k podnětu určité strany vyšším úřadem, uznána bezdůvodnou a slušelo ji zamítnouti, aniž soud měl příčinu a možnost pouštěti se do zkoumání správnosti důvodů, z nichž výkon dozoru byl odepřen.

Mimochodem budiž podotčeno, že podle ustanovení § 13 zákona č. 144/1920 Sb. výkon usnesení závodní rady přísluší závodní správě a že pro spor, o této věci vzešlý, jest otevřena správě závodu cesta podle § 19 odst. 1 bod 2 zákona č. 144/1920 Sb. a podle § 2 odst. 1 lit. a) zákona č. 170/1924 Sb. o hornických rozhodčích soudech, kde správa závodu může se i při úzkém výkladu § 19 odst. 1 bod 2 zákona o závod. radách, který tento soud ovšem neuznává za správný (nález Boh. A 6982/27), domáhati svého práva.

Č. 12.614.

Shromažďovací právo: * I slavnost, zakládající se ve smyslu oběžníku býv. uh. ministerstva vnitra z 30. září 1913 č. 7430 pres. (R. T. 130/1913) na lidovém obyčeji, může býti za podmínek uvedených v čl. 3 odst. 1 org. zákona č. 125/1927 Sb. zakázána.

(Nález z 6. listopadu 1936 č. 15.880/36.)

V ě c: Spolek »Deutscher Kulturverband« ve Spišské Nové Vsi (adv. Dr. Vilém Künzel z Prahy) proti rozh. zem. úřadu v Bratislavě z 8. srpna 1934 o uspořádání slavnosti.

V ý r o k: Naříkané rozhodnutí se zrušuje pro vadnost řízení.

D ů v o d y: Výměrem okr. úřadu ve Spišské Nové Vsi z 20. června 1934 nebylo stěžujícímu si spolku povoleno uspořádati 23. června 1934